

DENIK.CZ

1. Marian Vojtko: Vždycky vše otáčím v legraci, dělám si ji i sám ze sebe

15.05.2023 denik.cz - Gabriela Kovářiková

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadle; moravskoslezském; Národním; Ostravě

Marian Vojtko patří v současné době k nejobsazovanějším a nejoblíbenějším muzikálovým umělcům. Sám říká: "Muzikálů mám odehráno nejvíc ze všech svých kolegů!" V březnu tento bodrý rodák z Banské Bystrice oslavil padesátiny, kterým zasvětil celý letošní rok. Zlatým hřebem jeho aktivit – vedle hojného účinkování s uskupením 4 Tenoři - bude jeho narozeninové gala, které se v říjnu odehraje v pražské hale O2 universum.

Už jako dítě jste věděl, že z vás bude umělec? Měl jste k tomu rodinné předpoklady?

Ani ne, rodiče se mnou napřed vystřídali všechny možné sporty - fotbal, hokej, plavání, asi pět let jsem závodně lyžoval... V té době jsem rozbil snad stovky termosek, naši do nich opravdu hodně investovali. Zároveň jsem se učil hrát na housle a taky jsem tancoval ve folklórním souboru. A o pauzách, když se holky převlékaly do krojů, jsem zpíval. Tam si všimli, že mi to docela jde. Na to konto se rodiče rozhodli, že mě místo sportu dají na zpěv, byl jsem tehdy v páté třídě základní školy. Nikdy bych si ale nepomyslel, že ze mě jednou bude zpěvák. Až gymnázium ukázalo, že nejsem zdatný v matematice a fyzice, takže jsem se rozhodl pro uměleckou dráhu. Jste jedináček?

Mám o sedm let starší sestru, která mě jako malého kluka vodila do školy a hodně si se mnou vytrpěla, protože jsem byl zlé dítě. Tahal jsem tašky po blátě, čerstvě vypranou bílou košili jsem měl jako psa, takže ségra pořád plakala, strašně jsem ji drtil. Rodiče jí asi museli dávat větší kapesné, aby to se mnou vydržela. Zároveň to byla a je moje láska – nebyť jí, tak asi skončím špatně.

Jaká byla vaše cesta z rodné Banské Bystrice do Bratislavy?

Po gymnáziu jsem chtěl studovat zpěv na vysoké škole, ale když jsem tam byl na přezpívání, řekli mi, že ještě nemám úplně zmutovaný hlas, takže jsem nastoupil na konzervatoř v Žilině. Vzali mě rovnou do druhého ročníku, což bylo dobře, protože už jsem tam neměl předměty, ze kterých jsem maturoval, ale jen ty odborné – dějiny hudby, teorie hudby a zpěv, který jsem nikdy nevynechal. Až po třech letech strávených na konzervatoři jsem udělal zkoušky na Vysokou školu múzických umění v Bratislavě, kde si mě vzala pod křídla paní profesorka Eva Blahová. Vydobyla ze mě, co se dalo. No a potom, to bylo v roce 1998, přijel na Slovensko muzikál Dracula, do kterého jsem dělal konkurz. Přijali mě a tam začala moje muzikálová kariéra.

Bylo to momentální rozhodnutí?

Na ten konkurz jsem šel díky zmiňované paní profesorce. Říkala mi: "Tuším, že nebudeš operní pěvec, budeš muzikálová hvězda." Ona je zároveň numeroložka, předurčila mi věci, které se opravdu vyplnily. Věřím jí a jsem vděčný, že mě vedla, protože jsem byl opravdu "exot". Nosil jsem náušnice, károvaná saka, dlouhé vlasy, kozačky, vždycky jsem vyčníval z davu. Pořád mi opakovala: "Operní pěvec musí být spořádaný, musí dodržovat hlasovou hygienu, denně cvičit, minimálně čtyři až šest hodin!" Tak přesně tohle se mi dělat nechťelo, ale nakonec jsem na to přistoupil. Posléze mi paní profesorka řekla, že nikdy není na škodu se ještě dovzdělat, protože člověk nikdy neví, jak dlouho bude moct zpívat. Zase jsem ji poslechl a brzy ze mě bude doktor umění. Takže už nebude jenom doktor František Janeček, ale i doktor Marian Vojtko.

Myslíte na zadní vrátka, ale vlastně už nějakou dobu působíte i jako pedagog...

Ano, vyučuju na Pražské konzervatoři. Tím, že jsem mezi mladými lidmi, jsem omládl. A názory, které se mnou sdílejí, jsou dobré pro můj rozhled v tom smyslu, že vnímám hudbu, která se teď hraje. Studenti mi dávají kopanec do toho mého klasického operního a muzikálového světa.

Ještě se vraťme k Draculovi. Byl to Karel Svoboda, který vás pak pozval do Prahy?

Byl, ale ještě větší slovo v tom měl choreograf Richard Hes, se kterým jsme se v Bratislavě docela skamarádili. Všiml si, že ve mně něco je a s Karlem Svobodou se domluvili, že musím přijít do Prahy a uspět. V roce 2000 jsem dělal konkurz do muzikálu Monte Cristo, na moji roli tam bylo asi padesát adeptů. První píseň jsem zazpíval špatně, měl jsem trému, klepal se mi hlas, popletl jsem si texty, takže můj výkon nevyzněl tak, jak mě znali z Draculy. Chtěl jsem odejít, ale oni mě zastavili. Richard Hes na mě křičel, stejně tak režisér Bednárik.... Dostal jsem prostě strašnou táfku. Řekli, že jestli zase zazpívám špatně, tak už od nich nikdy v životě nedostanu šanci. To byl nůž na krk. Takže jsem se zasnazil a oni: "No vidíš, teď to bylo mnohem lepší. Děkujeme a můžeš jít." A jak jsem byl úplně mimo, zabloudil jsem v zákulisí, pořád jsem se tam motal. Díky tomu jsem slyšel, jak se o mě baví: "Ten Vojtko je docela dobrý, zazpíval to konečně tak, jak jsme očekávali, tak ho vezmeme." Byl jsem strašně šťastný.

Od té doby jste šel z jedné muzikálové role do druhé. Zároveň jste ale zpíval i operu. Co to pro vás znamenalo? Jaký rozdíl v tom je z pohledu pěvecké techniky?

Velký. Byl jsem stálým hostem opery v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**, což byla velká škola, zároveň jsem zpíval v operetách *Polská Krev*, *Čardášová princezna* a *Mam'zelle Nitouche* v Hudebním divadle Karlín. Zásadní rozdíl v muzikálovém, operetním a operním zpívání je v tom, že muzikály a operety se zpívají na mikroporty. Je to dobré v tom, že si člověk může ulevit, když mu třeba není zrovna dobře, zvukař mu prostě přidá na síle hlasu, a tím pádem se nemusí tolik trápit. V opeře to ale nejde. Pěvecká technika musí být perfektní, pokud chcete v opeře uspět.

Koncertů máte pozehaně. Jak to vlastně vypadá, když spolu čtyři chlapi, s producentem pět, tráví čas na jevišti a na cestách? V jeden den máme i dva koncerty, ale to je jen omezeně, takže je to náročné, zejména časově. Jsou dny, kdy jsme různě po republice, a to pak máme společné večere, rozebíráme to které vystoupení... Stmelující prvek je Janis, který vždycky jakýkoli zárudek rozepře utne hned na začátku. Každý v kvartetu máme své místo. Honza Kříž je klidný člověk, ničím ho nevytočíte, já jsem zase temperamentní a hned vybuchnu, takže mě Honza zaručeně uklidní. Michal Bragagnolo je benjamínek, ten musí ještě poslouchat. A Pavel Vítek je náš starší brácha, kterému dáme vždycky za pravdu. Máme to vyvážené, takže není problém. Každý akceptuje výlevy toho druhého.

Nedávno jste oslavil padesátiny. Prožíval jste to nějak, nebo podle vás řeší věk spíš ženy?

Já jsem ho taky řešil. Dřív jsem se smál klukům, jako jsou Dan Hůlka a Pepa Vojtek, kteří jsou o něco starší, připadalo mi, že jsou důchodci. A najednou to potkalo i mě. Říkali mi: "Vítej v klubu. Už jsi taky důchodce, už se nesměješ, co?" Je fakt, že pětka na začátku nevypadá dobře, ale zase ty zkušenosti a rozum jsou už jiné. Je to o tom, abych si řekl, co dál? Nemám děti, ale chtěl bych je mít. Zatím se to nepovedlo. Střídal jsem přítelkyně a byl jsem názoru, že ani jedna není ta pravá, aby se mnou mohla sdílet dítě. Nejsem úplně pro svatbu, protože u známých často vidím, že napřed prožívají lásku jako trám, vezmou se, pak se hádají, rozvádějí a perou o majetek. Celé se to pak řeší v bulváru, je to strašné a nedůstojné. Takto si každý sbalí to svoje a je to hotové. Mí rodiče si myslí opak, ti by chtěli svatbu a děti už dávno, ale já si myslím, že co má být, bude. Dejme tomu čas. Poprvé jsem dovolil, aby se mnou někdo bydlel, takže se současnou přítelkyní trochu bojujeme. Tolerance musí být. No, a ta padesátka... Když chce člověk být v divadelním umění pořád dobrý, tak se o sebe musí starat. Životaspráva se musí změnit, žádné večírky, organismus je třeba šetřit. A taky je načase chodit i do posilovny. O to se začínám starat ve fitku v Aquapalace a doufám, že budu na další role vypadat ještě dobře. V říjnu vás čeká narozeninové gala v O2 universu. Jak bude vypadat?

Oslavy narozenin jsem započal u blízkých známých ve Valtickém podzemí, ve sklípku na Moravě, kde mám svůj vinný box. Tam je oáza klidu. Když mi je špatně, tak zavolám klukům: "Připravte mi nějaké dobré víno a jedu tam. Musím si vyčistit hlavu." Je to kilometr katakomb vinných sklípků, vždycky mě uvítají jako vlastního, piju tam Annovino a je mi fajn. Hotová očista duše. Další oslavy budou průběžně, ale na říjnové O2 universum se opravdu moc těším. Myslím, že to bude velká pyrotechnická show s velkými projekcemi, nad kterou převzal záštitu můj kamarád a producent Tomáš Ságl. Budou tam hosté jako Eva Urbanová, Monika Absolonová, Tereza Mátlová, Michaela Gemrotová, zlatým hřebem bude vystoupení 4 Tenorů s velkým orchestrem. Co do programu, půjde o žánrový mix, myslím, že si každý divák přijde na své. Bude to vrchol mého účinkování.

Kromě toho všeho se ještě zabýváte kosmetikou a malováním... Co vás k tomu přivedlo?

Malováním jsem se začal intenzivně zabývat za covidu, protože nebylo co dělat. Vedla mě kamarádka a lektorka Markéta Grimaux. Začátky byly těžké, polámal jsem několik štětců, házel se vším o zem a odcházel jsem... Naštěstí je Markéta klidná a dala to se mnou. Musím říct, že to je další duševní relaxace, když si pustíme nějakou hudbu a dvě hodiny nepromluvíme a jen malujeme. Chystám i vernisáž, ale ještě musím pár obrazů dodělat. V covidové krizi mě navíc známí přemluvili, že spustíme výrobu kosmetických výrobků pod značkou Mariano Cosmetics. Šlapalo to, ale vlastně se ukázalo, že nemám čas a buňky na jejich propagaci, takže jsem se zase začal naplno věnovat umění.

Jste člověk, jemuž je vlastní humor. Je přímo z vás, nebo se k němu musíte nutit?

Ano, myslím, že vážní lidé se mají strašně špatně a nemají zajímavý život. Osobně vždycky všechno otáčím v legraci, dělám si ji i sám ze sebe. Myslím, že se mnou není nikdy nuda. Jsem rád, že žiju tento život, protože kdybych byl vážný, tak tohle umění nemůžu dělat. Říkáme si, že každý jsme svým způsobem blázen, takže ten blázen já opravdu jsem. Protože do umění to patří. A ještě být vtipný blázen, to jsem přesně já.

Foto:

Muzikálový, operní a operetní zpěvák Marian Vojtko

FotoAuthors:

se svolením Mariana Vojtka

URL | <https://www.denik.cz/hudba/marian-vojtka-vzdycky-vse-otacim-v-legraci-delam-si-ji-i-sam-ze-sebe-20280511.html>

« zpět na začátek